

LBRIS

We know
books

Biografii

Gabriela GÎRMACEA

Regina Maria

Viata și opera

DIDACTICĂ PUBLISHING HOUSE

București, 2024

LBRIS

We know
books

Capitolul 1

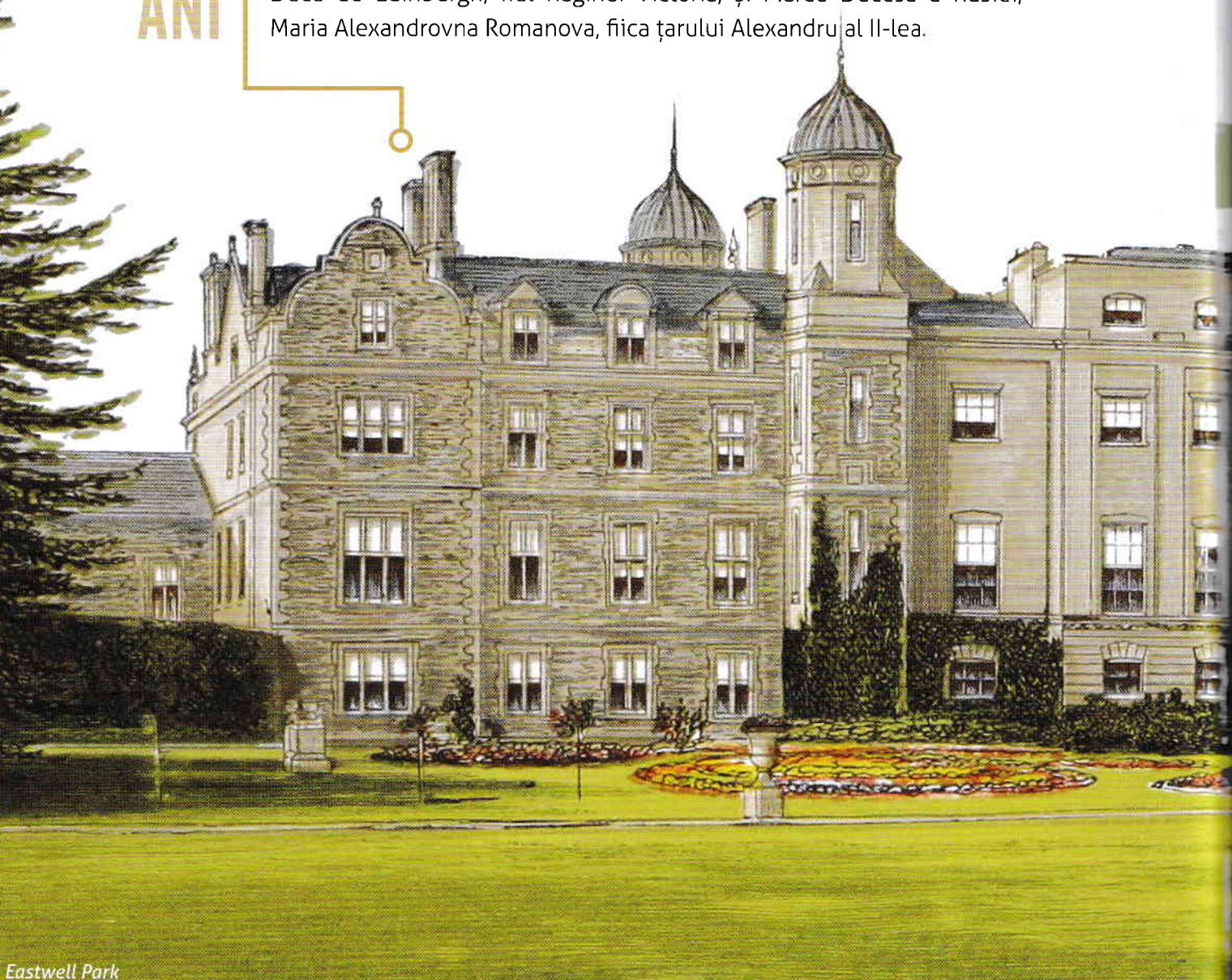
VIAȚA,

LBRIS

We know
books

PRIMII ANI

Marie Alexandra Victoria de Saxa-Coburg și Gotha, viitoarea regină a României, s-a născut la 29 octombrie 1875, la Eastwell Park, în Kent, Anglia. Părinții săi erau Alfred Ernest Albert de Saxa-Coburg și Gotha, Duce de Edinburgh, fiul Reginei Victoria, și Marea Ducesă a Rusiei, Maria Alexandrovna Romanova, fiica țarului Alexandru al II-lea.

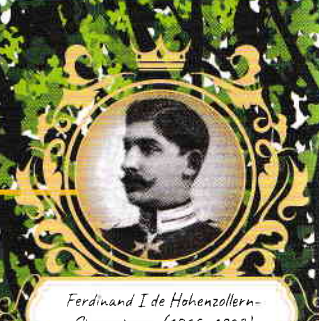
Eastwell Park

Și-a petrecut copilăria în casa de la Eastwell, care se afla într-un imens și frumos parc englezesc – o pădure cu largi pajiști de iarbă, vaste zări unduite, nu mărețe sau mohorâte, ci blânde, liniștite, nobile – un cămin englezesc, mai mult alături de mamă, deoarece tatăl îndeplinea diferite misiuni în marină și era plecat deseori. Parcul era un loc misterios. Mariei îi plăcea să se plimbe pe cărări, să privească vacile scoțiene sau cerbii și să se joace alături de frați în scorbura unui pom despre care a scris:

A fost multă vreme adevăratul centru al jocurilor.

Ducesa de Edinburgh și copiii săi

*Principele Nicolae al României
(1903-1978)*

*Principesa Ileana a României
(1909-1991)*

*Mircea, Principe al României
(1913-1996)*

*Prințesa Victoria Melita de
Saxa-Coburg și Gotha (1876-1936)*

*Prințesa Alexandra de
Saxa-Coburg și Gotha (1878-1942)*

*Prințesa Beatrice de Saxa-Coburg
și Gotha (1884-1966)*

*Marea Ducesă Maria Alexandrovna
a Rusiei (1853-1920)*

PERSONALITĂȚI CARE S-AU NĂSCUT ÎN

*Victor Anestin (m. 1918), ziarist, scriitor și astronom amator. A publicat lucrarea **Cum să înveți stelele** (1913), un ghid astronomic pentru începători, care conține informații accesibile și hărți. Observatorul astronomic din Bacău îi poartă numele.*

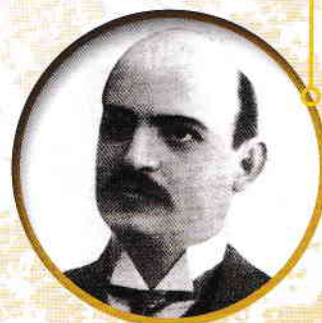
*Stan Golestan (m. 1956), compozitor român. A compus lucrări pentru orchestră (**Lăutarul**, **Concert moldav pentru violoncel și orchestră**, **La Dâmbovița**), muzică de cameră și pentru pian (**Baladă românească pentru harpă**, **Poeme și peisaje pentru pian**, **Sonată pentru vioară și pian**).*

Nicolae Ghica-Comănești (m. 1921), explorator. A întreprins expediții în Africa, Statele Unite ale Americii și Canada.

*Ion Dragoslav (m. 1928), scriitor sămănătorist. A publicat volumele de povestiri **Facerea lumii** și **La han la Trei ulcele**.*

Constantin Giurescu (m. 1918), istoric. Cercetările sale s-au îndreptat spre cronicile moldovenesti și muntene.

LBRIS

We know
books

Regina Maria

Insula Serpilor

INSULA ȘERPILOR

*J*n largul mării, lângă coasta unei țări – știți bine care – se afla o mică insulă, numită Insula Șerpilor.

Ea seamănă cu o uriașă stâncă, prăbușită acolo, nimeni nu știe nici cum, nici când. Nu se știe nici măcar pentru ce o cheamă așa, deoarece nu-s șerpi pe ea. Cum însă eu știu, am să vă povestesc și vouă, căci e un basm tare ciudat și cred că mult are să vă placă! Ia ascultați acum, că tare mult o să vă minunați.

Drept în mijlocul insulei se înalță un mare far, o casă albă ca zăpada, cu un turn ce se avântă către cer, asemenea unei tainice, gigantice colonne. Un turc bătrân cu barbă albă, paznicul farului, o străjuiește. De-atâta singurătate îndelungată, el aproape că a uitat limba omenească.

Rar de tot, când se abate câte cineva pe acolo, moșneagul vorbește și răspunde, mai mult prin semne; clatină capul și barba, ridică din umeri, mișcă din mâini, clipește din ochi, încât mai-mai că și voi l-ați înțelege, cu toate că nu știți turcește.

De la o vreme, lumea începu să se teamă ca nu cumva bătrânul să se țicnească de atâta singurătate!

Mereu numai în tovărășia albelor păsări de mare, care trăiesc cu sutele și mii printre stânci, împuind văzduhul cu plângerile lor jalnice, ca ale copilașilor deznădăjduiți, care își cheamă mamele!...

– Ar putea să înnebunească și să uite lampa farului neaprinsă, spuneau toți. Trebuie negreșit să-i dăm un tovarăș.

Și astfel se făcu că, într-o bună zi, veni o nepoată a lui să locuiască cu dânsul. În zadar se căzni bătrânul turc să-i încredințeze că lui nu-i pasă de singurătate și că fata, fiind prea tânără, n-o să se poată obișnui să trăiască pe acele meleaguri. Nemaiamintindu-și însă, bietul, decât prea puține cuvinte, nu putu vorbi, așa că nimeni nu-i înțelege împotrivirea.

Văzând că nu-i chip să-i dumirească, se lăsă păgubaș, clătină pleșuvu-i cap și primi cu voie bună noua schimbare, care, la urma urmelor, îi aducea multe înlesniri. Și cum de nu! De aici încolo nu mai avea nevoie să-și gătească singur bucatele, nici să deretice prin casă. Asta era ceva! Firește, era ceva, nu-i așa?

Ei, dar unde mai puneți că dimineața putea să se odihnească până târziu-târziu, întins în pat, pufăind din ciubucu-i vechi și gândind la... nu știu la ce, în timp ce tânăra lui nepoată făcea treabă, fierbea bucatele.

Și... cam la ce credeți voi că s-ar putea gândi un bătrân turc pe o stâncă în mijlocul mării? Poate la lampa pe care o aprindea în fiecare seară, poate la corăbiile ce treceau noaptea pe drumurile acelea sau poate la tinerețea lui ori la raiul lui turcesc. Poate... mai știu și eu, numai la cina lui.

Zuleika, nepoata bătrânului, era o codană de fată cu un păr minunat, roșcat și frumoasă de pica. Și, zău, pentru o așa mândrețe de fată, bine făcută, era o jale să trăiască singură de tot într-un ostrov pustiu, numai cu moșneagul acela cu care nu te puteai înțelege decât prin semne.

Ea însă era o norocoasă. Cânta cât țî-i ziua, umblând după treburi. Îi era drag cerul albastru și marea adâncă, nepotolită, care o înconjura; îi erau dragi păsările de mare, ce se roteau și țîpau fără odihnă, albe, atât de albe, că aripile lor păreau la lumina lunii fulgere de argint. Îi plăcea și mireasma florilor de romaniță, singura buruiiană ce creștea printre stânci; îi erau dragi chiar furtunile și vântul vijelios ce se trudeau să-i smulgă părul roșcat de pe frumosu-i cap. Nu-i păsa deloc de strașnica pustietate! Era atâta bucurie și tinerețe în inima ei, că toate lucrurile i se luminau înaintea ochilor, așa că chiar pe uitucul ei bunic, pe care-l iubea cu atâta dragoste, îl vedea într-o lumină deosebită.

De-ar fi vorbit cu cineva, iată ce-ar fi spus despre el:

„Are o barbă albă ca zidurile turnului și mie îmi plac mult aceste frumoase asemănări. Pescărușii parcă și-au muiat aripile în vopsea albă! Dar mă mir ce vor fi pierdut, de se tânguiesc cât e ziua de mare?!”

Zuleika, după cum vedeți, nu era de plâns și știu eu bine că v-ar fi fost și vouă drag zâmbetul buzelor și strălucirea dinților ei mărunți și albi. Gospodăria îi părea ușoară de tot, căci în acel loc părăsit nu era niciodată grabă, nici musafiri de primit, nici vizite de întors, nici zgomot, nici bătaie de cap, nici lucruri după care să-i fugă mintea.

Drept vorbind, era un loc trist, mohorât, dar inima Zuleikăi era prea voioasă ca să simtă tristețe. Unde mai puneți că avea și o închipuire foarte vie, ceea ce este un bun tovarăș în viață.

Așa fiind, fără îndoială, știa ea că odată i se va întâmpla ceva minunat. Nu visa decât întâmplări de tot felul, cu falnici feciori care îi răsăreau adesea în vise, cu Feți-Frumoși cu păr de aur și cu bogate și strălucite veșminte, lucrate în mii și felurite culori.

„Dacă cerul și marea sunt atât de frumoase – judeca ea în sine – trebuie să mai fie și alte multe lucruri frumoase pe pământ, așa că de ce n-ar fi și mândri feciori de domni, cu plete aurii?”

La gândul acesta râdea și minunații ei dinți fulgerau în lumina soarelui, albi ca farul bunicului, ca aripile păsărilor de mare.

„Slăvit lucru e să fii tânăr, să ai o inimă ce râde în tine, tocmai pentru că trăiești în plin!” strigă ea odată, când se găsea pe un colț de stâncă înaltă, înaintat în mare.

Vântul pusese stăpânire pe mândrele-i plete, împrăștiindu-i-le ca pe niște flăcări. Deasupra ei zburau în ceruri mii și mii de pescăruși, umplând văzduhul cu țipetele lor. Marea era albastră ca un safir-închis, iar valurile spumegătoare, albe ca zăpada se izbeau de piciorul stâncii pe care ședea.

Deodată, pe neașteptate, ochii ei se pironiră pe ceva neînchipuit de strălucitor care aluneca spre dânsa!... Ce putea fi oare? Era ceva verde-auriu, albastru, ceva în adevăr înmuiat într-o mândrețe de culori. Soarele îl făcea să fulgere, să scânteieze. Când se adâncea într-un șanțuleț al pământului, de părea întunecat ca o umbră, când se iveau din nou, strălucitor.

Zuleika rămase încremenită, cu păru-i zburlit de jur împrejurul capului. Numai vântul și veselul cer albastru știau cât de frumoasă era fata, iar spuma cea albă de la poalele stâncii murea de dor să-i sărute picioarele.

Deodată, Zuleika pricepu că ființa ce aluneca spre dânsa era un șarpe lung, scânteietor! Priveliștea aceasta o înmărmuri; rămase mută, fără răsuflare. „Ce să fac?”

gândi ea. „N-aș avea poftă să trec peste această lighioană și totuși nu mă pot da mai mult îndărăt, căci sunt chiar pe marginea prăpastiei.” Începu să tremure toată, în timp ce pescărușii se roteau deasupra capului ei, tânguindu-se parcă mai jalnic ca oricând!

De demult de tot, mama Eva fusese vrăjită și ademenită de un șarpe, care o împinsese la „păcatul strămoșesc” și, de atunci, mai ales femeile, au dobândit o ciudată meteahnă. Când văd un șarpe, ele se simt ademenite și respinse în același timp. Astfel se simțea Zuleika cea cu plete roșcate.

Șarpele se oprise pe loc, nemișcat și privea țintă, cu ochi luminoși, la frumoasa fată. Cu cât o privea, cu atât ea își pierdea orice putere; sângele îi îngheța parcă în vine. Nu mai era Zuleika cea de odinioară, ci doar o ființă supusă, cu desăvârșire vrăjită de cei doi ochi pătrunzători.

Deodată, șarpele se întoarse, alunecă îndărăt, iar tânăra fată, în chip firesc, îl urmă ascultătoare, întocmai ca și când îndeplina o poruncă.

Pescărușii se tânguiau mereu, dar Zuleika nu mai auzea chemarea lor. Jos, marea își izbea valurile de stânci, rugând-o parcă să se întoarcă, dar ea, zâmbitoare, urma șarpele de-a lungul insulei...

Se înnoptase! Bătrânul turc își așteptă zadarnic nepoata care nu mai venea! Cina nu-i fusese pregătită, așa că, mâhnit